

našli i informace o rosomácích. Skupina přírodovědců zkoumala, jak rosomáky ovlivňuje rekreační aktivita. Na Colt Summit umístili lepšavou past, která měla zachytit jejich chlupy.

„Poslechněte si tuhle pasáž z knihy Douglase Chadwicka *Ze života rosomáků*,“ ozval se Ryan a začal číst úryvek uvedený v brožuře. „Pokud mají rosomáci nějakou strategii, je to tahle: Jdi tvrdě za svým cílem, šplhej vysoko, drápej se do prudkých svahů a nikdy před ničím neutíkej, dokonce ani před největším medvědem a hlavně ne před nejvyšší horou.“ Ryan nastrčil ruku před obličej a pro dramatictější efekt ji zkroutil jako dráp. „Vyšplhej úplně všude: na stromy, útesy, lavinové svahy, vrcholy. Sežer úplně všechny: živé, mrtvé, shnilé, losa, myš, lišku, žábu, dosud teplé srdce i dávno zmrzlé kosti. Cokoliv rosomáci dělají, dělají to zcela beze strachu. Žijí svůj život tak intenzivně a neúprosně jako nikdo jiný.“

„To o sežrání všech je nechutné,“ pozname-

nala jsem a hodila jsem po Ryanovi sněhovou kouli.

„Představ si, že bys rosomáka opravdu zahlédla,“ nadhodil Ryan s povytaženým obočím jako vždy, když ho zaujal nějaký nový plán. Ryan měl vždycky nějaký nový plán.

Po obědě jsme pokračovali směrem k Mar-mot Shelter, vyhřívané jurtě, kde si máma chtěla udělat „opravdovou“ přestávku. Ryan jel jako obvykle v čele. Za ním jsem jela já a pak táta. Máma měla co dělat, aby nám stačila. Jeli jsme po stezce, která vedla mezi zasněženými smrky a jedlemi.

Když Ryan zrychlil, ohlédla jsem se po rodičích a pak jsem se rozběhla za ním.

„Jedte napřed,“ zavolal za námi táta. „Já zůstanu s mámou. Setkáme se u jurty.“

Ryan ještě víc zrychlil a jeho batoh, plný obvyklého lyžařského vybavení, mu divoce poskakoval na zádech. Věděla jsem, kam má namířeno.